

Prezes Rady Ministrów

Mateusz Morawiecki

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-171-22

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi o współpracy prawnej w sprawach karnych, podpisanej w Abu Dhabi dnia 22 września 2022 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Sprawiedliwości oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem
Mateusz Morawiecki
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawcy

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonymi Emiratami
Arabskimi o współpracy prawnej w sprawach karnych, podpisanej w Abu Dhabi
dnia 22 września 2022 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi o współpracy prawnej w sprawach karnych, podpisanej w Abu Dhabi dnia 22 września 2022 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel Umowy

W stosunkach między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi (dalej: ZEA) brakuje umowy regulującej problematykę współpracy prawnej w sprawach karnych. Dotychczasową współpracę prowadzoną w oparciu o zasadę wzajemności i przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1375, z późn. zm.) (dalej: k.p.k.) uznać należy za nieefektywną. Istotnym problemem są w tym zakresie zasadniczo odmienne wymogi formalne stawiane wnioskami przez obie Strony, w szczególności pieczętowania dokumentów, ich legalizacji przez służbę dyplomatyczną, specjalne wymogi dotyczące poświadczania tłumaczeń. Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi o współpracy prawnej w sprawach karnych (dalej: Umowa) stworzy polskim sądom i prokuraturom podstawy do przekazywania i wykonywania wniosków o pomoc prawną, ekstradycję oraz przekazywanie osób skazanych bez konieczności odwoływania się do zasady wzajemności i przepisów k.p.k. Szczegółowe i jednoznaczne przepisy odnoszące się m.in. do wymogów formalnych wniosków pozwolą na wyeliminowanie dotychczasowych trudności.

Umowa jest wzorowana na wiążących Rzeczpospolitą Polską umowach dwustronnych z zakresu współpracy prawnej w sprawach karnych, a także na przepisach umów wielostronnych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, w tym Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 29 maja 2000 r., oraz Protokole do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r., sporządzonym w Luksemburgu dnia 16 października 2001 r., (Dz. U. z 2007 r. poz. 950) (dalej: Konwencja UE o pomocy prawnej), Europejskiej konwencji o ekstradycji, sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r., Protokole dodatkowym do powyższej konwencji, sporządzonym w Strasburgu dnia 15 października 1975 r., i Drugim protokole dodatkowym do powyższej konwencji, sporządzonym w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r., (Dz. U. z 1994 r. poz. 307, z późn. zm.), Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r. (Dz. U. z 1995 r. poz. 279) wraz z Protokołem dodatkowym do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonym w Strasburgu dnia 18 grudnia 1997 r.

(Dz. U. z 2000 r. poz. 490), Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., wraz z Protokołem dodatkowym do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonym w Strasburgu dnia 17 marca 1978 r., (Dz. U. z 1999 r. poz. 854) oraz Drugim Protokołem dodatkowym do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonym w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r., (Dz. U. z 2004 r. poz. 1476).

Umowa została podpisana w dniu 22 września 2022 r. w Abu Dhabi przez Sekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Michała Wosia.

2. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Umowa w sposób szczegółowy reguluje kwestie związane z problematyką współpracy prawnej prokuratur i sądów w sprawach karnych, w tym pomocy prawnej, ekstradycji oraz przekazywania osób skazanych. Dla ułatwienia współpracy między państwami o odmiennych systemach prawa karnego procesowego w kontaktach między organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości obydwu państw pośredniczyć będą organy centralne.

Zadania przewidziane w Umowie dla organu centralnego w Rzeczypospolitej Polskiej będzie realizować Ministerstwo Sprawiedliwości (odnośnie do wniosków sądów) i Prokuratura Krajowa (odnośnie do wniosków prokuratur, o czym Strona emiracka zostanie powiadomiona zgodnie z art. 3 ust. 2 Umowy). Wyznaczenia organów dokona Minister Sprawiedliwości jako właściwy do spraw, których dotyczy Umowa, i odpowiedzialny, zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 127), za wykonywanie obowiązków i korzystanie z praw wynikających dla Rzeczypospolitej Polskiej z Umowy.

Strony będą uprawnione do utrzymywania kontaktów bezpośrednich przy użyciu wszelkich środków komunikacji (telefon, e-mail itp.). Rozwiązanie to przyspieszy i uprości realizację wniosków (art. 6). Wnioski będą tłumaczone na języki urzędowe Państw – Stron albo język angielski. Pozwoli to na ograniczenie kosztów realizacji Umowy.

Umowa w sposób jednoznaczny i odpowiadający przepisom prawa wewnętrznego obu Stron ustala wymogi formalne wniosków (ich formę, treść, załączniki), jak również język ich sporządzenia (art. 7, art. 14, art. 31, art. 44, art. 54). Art. 7 ust. 2 ostatnie zdanie

statuuje zasadę odejścia od konieczności legalizacji dokumentów. Szczegółowo uregulowano tryb przekazywania wniosków, co do zasady odbywa się on za pośrednictwem placówek dyplomatycznych, co jest istotne ze względu na odmienności w strukturze i kompetencjach organów władzy obu Stron (art. 7 ust. 1). W pilnych przypadkach Umowa przewiduje możliwość przekazania wniosku drogą elektroniczną (art. 7 ust. 3). Przepis ten uwzględnia rozwój nowoczesnych technologii i pozwala na usprawnienie i obniżenie kosztów komunikacji między państwami znajdującymi się na różnych kontynentach. Podobne rozwiązanie dopuszczają np. Trzeci Protokół Dodatkowy do Europejskiej konwencji o ekstradycji podpisany przez Rzeczpospolitą Polską dnia 7 października 2011 r. oraz umowy dwustronne, np. Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Peru o przekazywaniu osób skazanych, podpisana w Limie dnia 27 maja 2014 r., (Dz. U. z 2016 r. poz. 454) (dalej: Umowa z Peru o przekazywaniu skazanych) i Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotycząca stosowania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej dnia 10 lipca 1996 r., zgodnie z artykułem 3 ustępem 2 Porozumienia o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 25 czerwca 2003 r., sporządzona w Warszawie dnia 9 czerwca 2006 r. (Dz. U. z 2010 r. poz. 91) (dalej: Umowa ekstradycyjna z USA). W wyjątkowych sytuacjach Umowa dopuszcza przekazywanie wniosków także za pośrednictwem Interpolu lub organów centralnych (art. 10 ust. 6, art. 37 ust. 1). Art. 55 ust. 1 przewiduje, że organy centralne mogą również uzgodnić takie środki praktyczne, jakie mogą okazać się konieczne dla ułatwienia stosowania niniejszej Umowy. Środki te mogą przybrać formę m.in. dopuszczenia tam, gdzie to zasadne, bezpośrednich kontaktów organów właściwych obu Stron, np. w kwestiach ustalenia terminów lotów, którymi ma zostać przekazana osoba skazana czy też liczebności konwojentów. Środki te mogą także przybrać formę bezpośrednich konsultacji przedstawicieli organów centralnych, np. w formie wideokonferencji w sprawach, które nie będą przedmiotem oficjalnych konsultacji, o których mowa w art. 55 ust. 1 Umowy. Umowa umożliwia przeprowadzenie przesłuchania biegłego i świadka w formie wideokonferencji.

Umowa zawiera gwarancje ochrony interesów i bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności przepisy art. 10 ust. 2 lit. b, art. 12 ust. 1 lit. a, art. 28 lit. a, art.

44 ust. 2 lit. b, przewidują, że w sytuacji, gdyby wykonanie wniosku miało naruszyć suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny Strony, wniosek taki nie zostanie wykonany. Strony będą także zobowiązane, w sytuacji gdy będzie to konieczne, do ochrony poufności informacji przekazywanych w związku z realizacją Umowy, a także do wykorzystywania ich jedynie w celu realizacji konkretnego wniosku (art. 9). Przepisy regulujące ochronę poufności informacji na potrzeby postępowania ekstradycyjnego są wzorowane na przepisach umów dwustronnych Rzeczypospolitej Polskiej, w tym Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Kanadą o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych, sporządzonej w Ottawie dnia 12 września 1994 r., (Dz. U. z 1997 r. poz. 365) (dalej: Umowa z Kanadą o pomocy prawnej) i Umowy ekstradycyjnej z USA. Ponadto Umowa zawiera szereg przepisów mających na celu zapewnienie ochrony praw osób, których wnioski dotyczą. I tak m.in. w art. 12, art. 13, art. 28–30 ujęte zostały katalogi obligatoryjnych i fakultatywnych podstaw odmowy wykonania wniosków o pomoc prawną i o ekstradycję. Przewidują one, że wniosek nie zostanie zrealizowany, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy do przyjęcia, że wniosek o pomoc prawną albo ekstradycję został sporządzony w celu ścigania, ukarania lub prowadzenia innego postępowania przeciwko osobie z powodu jej rasy, płci, wieku, niepełnosprawności, wyznania, pochodzenia narodowego, etnicznego lub społecznego, majątku, urodzenia lub innego statusu lub z powodu jej poglądów politycznych i innych (art. 12 ust. 1 lit. d, art. 28 lit. e), gdy przestępstwo, do którego odnosi się wniosek o ekstradycję, jest zagrożone w prawie Strony wzywającej karą śmierci i Strona ta nie dostarczy wystarczających gwarancji, że kara taka nie zostanie orzeczona, albo, jeśli zostanie orzeczona, to nie zostanie wykonana (art. 28 lit. h) lub gdy istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że osoba, której dotyczy wniosek o wydanie, może zostać poddana na terytorium Strony wzywającej torturom, okrutnemu, niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo że nie zostanie jej zagwarantowane prawo do obrony w prowadzonym przeciwko niej postępowaniu (art. 28 lit. g, art. 30 lit. e). Podstawą dla odmowy wykonania wniosku będzie również, w zależności od celu wniosku, fakt, że wniosek ten dotyczy obywatela Strony wezwanej albo osoby korzystającej na jej terytorium z prawa azylu, której przyznano status uchodźcy (art. 28 lit. c i art. 30 lit. d), fakt, że wniosek dotyczy postępowania w sprawie czynu, za popełnienie którego sprawca został już prawomocnie skazany, uniewinniony, skorzystał z amnestii lub prawa łaski albo odbył już karę orzeczoną za jego popełnienie (art. 12 ust. 1 lit. e, art. 28 lit. f).

Nieujęcie *expressis verbis* w Umowie w katalogu przesłanek odmowy wydania statusu osób korzystających z innych, niż wymienione w Umowie prawo azylu i status uchodźcy, form ochrony międzynarodowej czy przyznanej na mocy prawa krajowego (w szczególności w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1264, z późn. zm.) (dalej: ochrona „krajowa”)), nie oznacza, iż osoby te nie podlegają ochronie. Ochronę taką mogą zapewnić art. 28 lit. e i lit. g, a także przesłanka z art. 28 lit. a, tj. klauzula porządku publicznego, która wymaga, by zasadność wydania osoby była oceniana przez właściwe organy państwa także w kontekście podstawowych, najistotniejszych zasad prawa krajowego, systemu prawa, w tym obowiązku zapewnienia ochrony wolności i praw człowieka, o której mowa w art. 55 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, odzwierciedlonej również w art. 604 § 1 pkt 7 k.p.k. (zob. komentarz do art. 604 k.p.k. pod red. Skorupki 2021, wyd. 5, a także postanowienie SA w Katowicach z 2.03.2011 r.; II AKz 87/11, OSAK 2011, nr 2, poz. 25). Nie ulega wątpliwości, iż postępowanie związane z przyznaniem ww. ochrony międzynarodowej lub „krajowej” wiąże się z potrzebą zapobieżenia naruszeniu wolności i praw człowieka (art. 13 i nast. ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej). Powyższa kwestia ma zatem niewątpliwy wpływ na dopuszczalność wydania osoby ściganej.

Świadczy o tym także dotychczasowa praktyka procedowania spraw ekstradycyjnych na etapie podejmowania decyzji przez Ministra Sprawiedliwości: w sytuacji powzięcia wiedzy na temat wystąpienia danej osoby z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej lub „krajowej”, podjęcie decyzji w przedmiocie ekstradycji przez Ministra Sprawiedliwości następuje po rozstrzygnięciu takiego wniosku przez właściwe urzędy. Ministerstwo Sprawiedliwości występuje do Urzędu do Spraw Cudzoziemców lub do Rady do Spraw Uchodźców o nadesłanie stosownych decyzji. Jeśli na mocy takiej decyzji ochrona zostaje przyznana, jest podejmowana decyzja o niedopuszczalności ekstradycji z powołaniem się na art. 604 § 1 pkt 7 k.p.k. Widać więc, iż fakt zawarcia w Umowie podstaw odmowy wykonania wniosku ekstradycyjnego nie pozbawia ani sądów, ani Ministra Sprawiedliwości nie tylko możliwości, ale obowiązku dokonania oceny całokształtu sprawy, również pod kątem przesłanek określonych w kodeksie postępowania karnego stanowiących realizację przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej

Polskiej. Stwierdzić wręcz należy, że art. 28 lit. a Umowy obowiązek ten – występujący już na gruncie prawa polskiego – potwierdza.

Umowa gwarantuje także, odpowiadającą standardom europejskim, ochronę danych osobowych na każdym etapie realizacji wniosków, których Umowa dotyczy (art. 8). Ochronę tę należy oceniać m.in. przez pryzmat zasad sformułowanych w *Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW* (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, s. 89) (DODO), która została implementowana do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2019 r. poz. 125, z późn. zm.). Dążąc do szerokiego urzeczywistnienia konstytucyjnego prawa do ochrony danych osobowych, zdecydowano się przyjąć omówione poniżej rozwiązanie opracowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości we współpracy z Departamentem Prawa Unii Europejskiej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów i konsultowane z Urzędem Ochrony Danych Osobowych. Zostało ono uzgodnione jako jeden ze wzorów do stosowania w nowych umowach międzynarodowych z zakresu współpracy prawnej w sprawach karnych *sensu largo* (pomocy prawnej, ekstradycji i przekazywania osób skazanych) z państwami pozaeuropejskimi (obok wzoru przyjętego np. w Umowie z Argentyną o ekstradycji, podpisanej dnia 5 grudnia 2019 r., ratyfikowanej przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej dnia 4 listopada 2020 r.).

W Umowie z ZEA przewidziano mechanizm dwuczęściowy. Po pierwsze, do stosowania przepisów Umowy (w tym przekazywania drugiej Stronie danych osobowych) zastosowanie znajdą przepisy krajowego prawa karnego (w szczególności polskiej procedury karnej) gwarantujące określony poziom ochrony osób, których dane są przetwarzane, w tym przekazywane za granicę. I tak każdorazowo decyzję o przekazaniu konkretnych danych na podstawie niniejszej Umowy będzie podejmować właściwy organ wymiaru sprawiedliwości. Decyzję taką będzie podejmować, uwzględniając m.in. standardy ochrony praw człowieka, w tym stopień ochrony danych osobowych, na terytorium drugiej Strony Umowy. Do takiej analizy i oceny zobowiązują sąd

i prokuratora już obowiązujące przepisy k.p.k. (art. 588 § 2 k.p.k., który stanowi, że „Sąd i prokurator odmawiają udzielenia pomocy prawnej i przekazują odmowę właściwym organom obcego państwa, jeżeli żądana czynność byłaby sprzeczna z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej albo naruszałaby jej suwerenność.”). Konieczność stosowania gwarancji prawa krajowego, w tym w zakresie ochrony danych osobowych, została podkreślona także w samej Umowie – w jej art. 15 ust. 1 (wykonywanie wniosków o pomoc prawną zgodnie z prawem krajowym) i w jej przepisach wskazujących na podstawy odmowy wykonania wniosku (patrz niżej).

Oznacza to, iż przepisy Umowy, stanowiące także realizację m.in. ww. przepisu k.p.k., pozwalają, by w sytuacji uznania przez organ wymiaru sprawiedliwości, iż druga Strona Umowy nie gwarantuje właściwego poziomu ochrony praw człowieka, w szczególności w zakresie danych osobowych, odmówił realizacji konkretnego wniosku bądź przekazania konkretnej informacji. Wykonanie takiego wniosku lub przekazanie takich informacji w ww. sytuacji mogłoby bowiem prowadzić do naruszenia zasad polskiego porządku prawnego – prawa krajowego oraz wiążącego Rzeczpospolitą Polską prawa międzynarodowego. Ww. tzw. klauzula porządku publicznego stanowi w Umowie podstawę odmowy wykonania wniosku (por. art. 10 ust. 2 lit. b, art. 12 ust. 1 lit. a, art. 28 lit. a, art. 44 ust. 2 lit. b Umowy).

Ponadto ograniczeniu do minimum przekazywania danych osobowych za granicę służą inne przepisy Umowy, w tym wskazujące, jakie informacje (ograniczone do niezbędnych dla wykonania wniosku) muszą znaleźć się we wnioskach każdego rodzaju (art. 14 ust. 1 i 2, art. 21 ust. 1, art. 31, art. 37 ust. 2, art. 42 ust. 1 i art. 46), czy możliwość żądania przez Stronę przekazującą dane, by pozostały one poufne, mogły być wykorzystane pod określonymi warunkami i wykorzystane tylko w celach określonych we wniosku (art. 9 odnoszący się do wszystkich rodzajów wniosków przewidzianych w Umowie).

Niezależnie od powyższego do Umowy wprowadzono także drugi mechanizm, tj. wprowadzono, wspólne dla obu Stron, wynikające z ich prawa krajowego i zobowiązań międzynarodowych, standardy dotyczące ochrony danych osobowych w realizacji całej Umowy – art. 8. I tak: przepis ten nakłada na Państwa Strony szereg obowiązków zmierzających do zapewnienia, by przekazywane na podstawie Umowy dane były wykorzystywane jedynie w celu wykonania wniosku (lit. a) i jedynie przez okres do tego niezbędny (lit. d). Art. 8 lit. b obliguje Strony do wzajemnego informowania się

o wykorzystaniu danych. Przepis gwarantuje także ochronę praw osoby, której dane zostały przekazane, przez nałożenie na Strony Umowy obowiązku informowania jej m.in. w jakim celu dane zostały przekazane (lit. f). Jediną przesłanką dopuszczalności ograniczenia lub wyłączenia realizacji tych praw jest uniemożliwienie lub utrudnienie przez ich realizację prowadzenia postępowania, którego wniosek dotyczy.

W Umowie (art. 18 ust. 4 i art. 38) zabezpieczono zasadę specjalności, zgodnie z którą osoba, która stawiała się na wezwanie Strony albo osoba wydana na mocy niniejszej Umowy nie może być co do zasady pozbawiona wolności, ścigana karnie, skazana lub poddana wykonaniu kary lub jakiegokolwiek środka ograniczającego jej wolność osobistą na terytorium Strony wzywającej z powodu treści złożonych przez nią zeznań lub wyjaśnień ani za przestępstwo popełnione odpowiednio przed opuszczeniem przez nią terytorium Strony wezwanej albo przed wydaniem lub za przestępstwo inne niż to, za które nastąpiło wydanie. Wyjątki uregulowano odpowiednio w art. 18 ust. 5 i art. 38.

Umowa ma stanowić podstawę współpracy w zakresie ścigania przestępstw finansowych, bez względu na różnice istniejące w przepisach podatkowych, celnych, dewizowych i innych skarbowych obu Państw (art. 11 ust. 1 i 2 oraz art. 27).

Umowa statuuje w odniesieniu do ekstradycji i przekazywania skazanych nienaruszalną zasadę podwójnej karalności czynu, którego wniosek dotyczy (art. 26 ust. 1, art. 44 ust. 1 lit. e). W odniesieniu do pomocy prawnej zasada ta ma charakter fakultatywny (art. 13 ust. 1 lit. a).

Postanowienia powyższe są zgodne z zobowiązaniami międzynarodowymi Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisami k.p.k.

Objęcie Umową zagadnienia przekazywania między Stronami osób skazanych na karę pozbawienia wolności umożliwi m.in. obywatelom polskim skazanym w ZEA na odbycie kary w Rzeczypospolitej Polskiej. Zapewni to możliwość lepszej resocjalizacji skazanego, gdy będzie on mógł odbywać karę w państwie ojczystym, utrzymywać kontakty z rodziną i uczestniczyć w innych zadaniach resocjalizujących ze skazanymi wywodzącymi się z tego samego kręgu kulturowego. Umowa (art. 43, art. 44 ust. 1 lit. d, art. 45) gwarantuje, że przekazanie skazanego może nastąpić jedynie za jego zgodą wyrażoną dobrowolnie i ze świadomością jej skutków prawnych. Zgoda taka nie może zostać przez skazanego cofnięta. Państwo, w którym wydany został wyrok skazujący, ma

obowiązek poinformować skazanego, do którego może mieć zastosowanie niniejsza Umowa, w języku dla niego zrozumiałym o treści jej przepisów.

Ponadto przepis art. 5 pozwoli polskim organom ścigania i sądom uzyskiwać od instytucji ZEA informacje o treści i wykładni prawa emirackiego.

3. Tryb i skutki związania się Umową

Umowa podlega ratyfikacji w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż jej postanowienia odnoszą się do wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 41 i art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) oraz spraw należących do materii ustawowej (uregulowanych w k.p.k.).

Umowa jest zgodna ze standardami międzynarodowymi i z zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej wynikającymi z traktatów wielostronnych i dwustronnych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, a także z przepisami prawa krajowego. Zawiera przepisy „samowykonalne”. Zgodnie z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Umowa będzie stosowana bezpośrednio, mając pierwszeństwo przed ustawami (m.in. k.p.k.). Jej zawarcie nie będzie wiązało się więc z koniecznością zmian prawa wewnętrznego. Zawarcie Umowy usprawni dotychczasową współpracę w sprawach karnych z ZEA, co przyczyni się do zwiększenia skuteczności działania polskich organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a także ochrony obywateli polskich.

Zawarcie Umowy włączy Rzeczpospolitą Polską do grona państw europejskich (m.in. obok Hiszpanii, Włoch, Zjednoczonego Królestwa), których współpraca prawna w sprawach karnych z ZEA jest uregulowana w całości albo części w umowach dwustronnych.

Zawarcie Umowy nie wpłynie na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, oraz sytuację i rozwój regionalny.

Skutki finansowe wynikające z wejścia w życie Umowy nie będą znaczne w skali budżetu państwa. Dotychczasowa współpraca z ZEA pozwala na stwierdzenie, że w skali roku wykonywanych może być kilkanaście wniosków, obrót ten nie zalicza się do intensywnych, co miałyby przełożenie na skalę wydatków. W ubiegłych latach polska

prokuratura wysłała do ZEA 37 wniosków o udzielenie pomocy prawnej; liczba wniosków o pomoc prawną jest nieznaczną. Rozwiązania dotyczące podziału kosztów między Stronami przyjęte w Umowie są wzorowane na przepisach innych umów dwustronnych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, m.in. Umowy z Kanadą o pomocy prawnej, Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych sporządzonej w Warszawie dnia 16 września 1996 r. (Dz. U. z 2002 r. poz. 750, z późn. zm.), Umowy z Peru o przekazywaniu skazanych oraz Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Marokańskim o przekazywaniu osób skazanych, podpisanej w Rabacie dnia 30 czerwca 2008 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 59). Zobowiązania Strony polskiej będą finansowane w ramach limitu wydatków właściwych dysponentów części budżetowych przewidzianych corocznie w ustawie budżetowej dla Ministra Sprawiedliwości (w szczególności koszty współpracy w zakresie pomocy prawnej oraz koszty tłumaczeń) i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (koszty współpracy w zakresie przekazywania skazanych i ekstradycji – koszty konwojów) i nie będą stanowiły tytułu do zwiększenia wydatków. Z informacji Komendy Głównej Policji wynika, że w latach ubiegłych nie realizowano zadań konwojowych z ZEA, a szacunkowe koszty takiego zadania oceniać należy jako około 40 tys. zł (przy następujących założeniach: 3 funkcjonariuszy, 1 osoba konwojowana, czas podróży 5 dni).

UMOWA

MIĘDZY RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ A ZJEDNOCZONYMI EMIRATAMI ARABSKIMI O WSPÓLPRACY PRAWNEJ W SPRAWACH KARNYCH

Rzeczpospolita Polska oraz Zjednoczone Emiraty Arabskie

zwane dalej „Stronami”,

dążąc do polepszenia między nimi współpracy prawnej w sprawach karnych, w celu zapobiegania przestępczości w oparciu o wzajemne poszanowanie suwerenności, równości oraz wspólnych wartości,

będąc zdecydowane respektować prawa człowieka oraz rządy prawa,

uznając, że cele te mogą zostać zrealizowane poprzez zawarcie dwustronnej umowy ustanawiającej współpracę w zakresie wzajemnej pomocy prawnej, ekstradycji i przekazywania osób skazanych,

uzgodniły, co następuje:

CZEŚĆ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1 Definicje

W rozumieniu niniejszej Umowy:

- a) „Strona wzywająca” oznacza Stronę występującą z wnioskiem o pomoc prawną albo wnioskiem o wydanie,
- b) „Strona wezwana” oznacza Stronę, do której jest kierowany wniosek o pomoc prawną albo wniosek o wydanie,
- c) „państwo skazania” oznacza Stronę, na terytorium której orzeczono karę wobec osoby, która może zostać albo została na podstawie niniejszej Umowy przekazana w celu odbycia kary,
- d) „państwo wykonania” oznacza Stronę, do której osoba skazana może zostać albo została przekazana na podstawie niniejszej Umowy w celu odbycia kary,
- e) „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje dotyczące osoby fizycznej, które umożliwiają ustalenie bezpośrednio lub pośrednio tożsamości tej osoby, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne,

- f) „Strona przekazująca dane” oznacza Stronę, która, w związku z wykonywaniem niniejszej Umowy, przekazuje informacje zawierające dane osobowe,
- g) „Strona przyjmująca dane” oznacza Stronę, która w związku z wykonywaniem niniejszej Umowy, uzyskuje informacje zawierające dane osobowe,
- h) „orzeczenie” oznacza prawomocną decyzję sądową o uniewinnieniu albo prawomocną decyzję sądową o skazaniu nakładającą karę na sprawcę przestępstwa,
- i) „osoba skazana” oznacza osobę, wobec której wydano orzeczenie o skazaniu, o którym mowa w literze h, na terytorium jednej ze Stron,
- j) „kara” oznacza karę pozbawienia wolności na czas określony albo nieokreślony nałożoną w orzeczeniu o skazaniu, o którym mowa w literze h,
- k) „organ wymiaru sprawiedliwości” oznacza sąd lub jednostkę prokuratury.

Artykuł 2

Ograniczenia stosowania

1. Niniejsza Umowa nie ma zastosowania do:
 - a) wykonywania na terytorium Strony wezwanej orzeczeń wydanych na terytorium Strony wzywającej w zakresie szerszym niż pozwala na to prawo Strony wezwanej,
 - b) przejęcia postępowania karnego.
2. Żadne z postanowień niniejszej Umowy nie uprawnia którejkolwiek ze Stron do wykonywania na terytorium drugiej Strony jurysdykcji ani wypełniania jakichkolwiek funkcji zastrzeżonych przez prawo wewnętrzne tej Strony wyłącznie dla jej organów.

Artykuł 3

Organy centralne

1. Każda ze Stron ustanawia organ centralny odpowiedzialny za wysyłanie, przyjmowanie oraz przekazywanie wniosków, o których mowa w niniejszej Umowie, właściwym organom, jak również do wypełniania innych funkcji przewidzianych w Umowie.
2. Każda ze Stron zawiadamia drogą dyplomatyczną drugą Stronę o nazwie organu centralnego, o którym mowa w ustępie 1, jak również o jakichkolwiek zmianach nazwy organu centralnego.

Artykuł 4

Stosunek do innych instrumentów prawnych

1. Pomoc i procedury przewidziane w niniejszej Umowie nie ograniczają możliwości którejkolwiek ze Stron do udzielania pomocy drugiej Stronie na mocy postanowień jakichkolwiek innych umów międzynarodowych.
2. Niniejsza Umowa nie wyłącza zobowiązań żadnej ze Stron wynikających z innych właściwych umów międzynarodowych.

Artykuł 5

Wymiana informacji pomiędzy organami centralnymi

Organy centralne mogą sobie wzajemnie bezpośrednio przekazywać informacje o prawie i praktyce wymiaru sprawiedliwości w ich państwach, jak również teksty właściwych aktów prawnych.

Artykuł 6

Wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej

W celu stosowania niniejszej Umowy Strony mogą wyrazić zgodę na wykorzystywanie środków komunikacji elektronicznej, przede wszystkim wideokonferencji lub jakichkolwiek innych odpowiednich środków, zgodnie z prawem krajowym i procedurami każdej ze Stron, w szczególności w celu uzyskiwania dowodów od świadków, pokrzywdzonych lub biegłych.

Artykuł 7

Język, tryb przekazania wniosku oraz legalizacja

1. Wnioski, o których mowa w niniejszej Umowie, jak i odpowiedzi na nie, są sporządzane na piśmie i przekazywane przez organy centralne drogą dyplomatyczną.
2. Wszystkie wnioski i załączone do nich dokumenty są przekazywane wraz z ich tłumaczeniem na język urzędowy Strony wezwanej albo język angielski, a także są oficjalnie podpisane i opieczetowane przez właściwe organy. Takie wnioski i dokumenty nie wymagają legalizacji.
3. W pilnych przypadkach wnioski i załączone dokumenty mogą być przekazywane bezpośrednio pomiędzy organami centralnymi przy użyciu faksu, e-maila lub innych środków komunikacji elektronicznej zapewniających możliwość zarejestrowania wniosku w formie pisemnej oraz potwierdzenie jego autentyczności. W takim przypadku Strona wzywająca przesyła następnie w terminie 30 (trzydziestu) dni oryginały wniosku i załączonych dokumentów Stronie wezwanej w sposób określony w ustępach 1 i 2.

Artykuł 8

Ochrona danych osobowych

W celu ochrony danych osobowych przekazywanych w związku z wykonywaniem niniejszej Umowy stosuje się następujące zasady:

- a) dopuszcza się wykorzystywanie danych wyłącznie w celu wykonania wniosku przekazanego na mocy niniejszej Umowy,
- b) na wniosek Strony przekazującej dane, Strona przyjmująca dane informuje ją o sposobie wykorzystania przekazanych danych oraz o wyniku sprawy,

- c) Strona przekazująca dane jest odpowiedzialna za prawdziwość przekazanych danych; Strona przekazująca dane niezwłocznie zawiadamia Stronę przyjmującą dane o danych, które okazały się nieprawdziwe lub których przekazanie było niedozwolone; w takim przypadku Strona przyjmująca dane ma obowiązek sprostować dane lub zniszczyć te, których przekazanie było niedozwolone,
- d) Strona przekazująca dane wskazuje Stronie przyjmującej dane termin usunięcia ze zbiorów informatycznych przekazanych informacji. Dane powinny zostać usunięte niezwłocznie po ustaniu powodu ich przekazania, o czym Strona przekazująca dane powinna zostać poinformowana,
- e) właściwe organy obu Stron są zobowiązane do skutecznej ochrony przekazywanych im danych przed nieuprawnionym dostępem do nich, nieuprawnionymi zmianami oraz nieuprawnionym ich ujawnieniem. Strona przyjmująca dane ma obowiązek skutecznego zabezpieczenia tych danych przed nieuprawnionym dostępem do nich, ich nieuprawnionym wykorzystaniem, zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem,
- f) osoba, której dane osobowe zostały przekazane, na jej wniosek i w zgodzie z prawem krajowym Strony przekazującej dane, otrzymuje informacje o tych danych, jak również o celu, do którego mają zostać wykorzystane; Strona przyjmująca dane może odrzucić wniosek takiej osoby, jeśli jest to konieczne, aby uniemożliwić zakłócanie czynności postępowania urzędowych lub sądowych, postępowań przygotowawczych lub czynności procesowych, aby uniemożliwić zakłócanie zapobiegania przestępczości, wykrywania, ścigania i sądenia przestępstw i wykonywania kar, aby chronić bezpieczeństwo publiczne, narodowe lub prawa i wolności innych osób.

Artykuł 9

Poufność i ograniczenia wykorzystania

1. Strona wezwana zachowuje poufność wniosku i jego treści, jeżeli żąda tego Strona wzywająca. Jeżeli wniosek nie może zostać wykonany bez naruszenia poufności, organ centralny Strony wezwanej powiadamia o tym organ centralny Strony wzywającej i Strona wzywająca decyduje, czy mimo to wniosek ma zostać wykonany.
2. Strona wezwana może żądać, aby była zachowana poufność informacji lub dowodów dostarczonych na podstawie niniejszej Umowy lub aby zostały one wykorzystane zgodnie z określonymi warunkami. Jeżeli Strona wzywająca zaakceptuje te warunki, jest zobowiązana ich przestrzegać.
3. Strona wzywająca zapewnia, że, bez uprzedniej zgody Strony wezwanej, nie wykorzysta otrzymanych informacji, dowodów lub wynikających z nich danych w celach innych niż wskazane we wniosku.

Artykuł 10

Tranzyt

1. Każda ze Stron, na wniosek i zgodnie ze swoim prawem, zezwoli na tranzyt przez swoje terytorium osoby wydanej z państwa trzeciego do Strony wzywającej, lub osoby przekazywanej z państwa trzeciego do Strony wzywającej w celu wykonania tam kary.
2. Strona wezwana może odmówić zgody na tranzyt, jeżeli:

- a) osoba, której dotyczy wnioski o tranzyt, jest jej obywatelem,
- b) wykonanie wniosku naruszałoby suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny tej Strony.
3. Do wniosku o tranzyt przepisy Artykułów 7, 31, 46 i 47 stosuje się odpowiednio.
4. Podczas tranzytu osoba podlegająca tranzytowi będzie pozbawiona wolności.
5. Zgoda na tranzyt nie jest wymagana w przypadku korzystania z drogi lotniczej, gdy nie planuje się lądowania na terytorium Strony wezwanej.
6. W szczególnie pilnych przypadkach, w tym w przypadku nieprzewidzianego lądowania, wniosek o tranzyt może zostać przesłany bezpośrednio między organami centralnymi zgodnie z Artykułem 7 ustęp 3 lub za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (INTERPOL) lub w inny sposób uzgodniony przez Strony.

CZĘŚĆ II

WZAJEMNA POMOC PRAWNA

Artykuł 11 Zakres pomocy

1. Strony udzielają sobie wzajemnie, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy, pomocy prawnej w postępowaniach karnych dotyczących przestępstw, których ściganie w momencie wystąpienia z wnioskiem o pomoc pozostaje w jurysdykcji Strony wzywającej.
2. Pomoc może zostać udzielona w związku z przestępstwami przeciwko przepisom prawnym dotyczącym podatków, cel, nadzoru nad obrotem dewizowym lub transferem kapitału lub innych spraw finansowych.
3. Pomoc obejmuje:
 - a) odbieranie wyjaśnień, zeznań lub oświadczeń od osób, w tym świadków, pokrzywdzonych, oskarżonych, podejrzanych i biegłych,
 - b) umożliwianie przesłuchania świadków, pokrzywdzonych i biegłych w formie wideokonferencji,
 - c) pozyskiwanie innych dowodów od osób, przekazywanie informacji, dokumentów, akt, rejestrów i innych dowodów rzeczowych, jak również informacji dotyczących rachunków i działalności banków i innych instytucji finansowych,
 - d) ustalanie miejsca przebywania lub tożsamości osób albo miejsca znajdowania się przedmiotów lub ich identyfikację,
 - e) doręczanie dokumentów,
 - f) wykonywanie wniosków o przeszukanie i odebranie przedmiotów,
 - g) pomoc w postępowaniu związanym z przypadkiem, zabezpieczeniem lub konfiskatą korzyści pochodzących z przestępstwa lub narzędzi służących do jego popełnienia,
 - h) czasowe przekazywanie osób pozbawionych wolności w celu dostarczenia dowodów lub dokonania w postępowaniu karnym czynności z ich udziałem na terytorium Strony wzywającej,
 - i) wszelkie inne formy pomocy, które Strona wzywająca uznaje za konieczne, i na które zezwala prawo Strony wezwanej.
4. Niniejsza Umowa ma zastosowanie jedynie do udzielania wzajemnej pomocy pomiędzy jej Stronami. Postanowienia niniejszej Umowy nie dają żadnej osobie prywatnej prawa uzyskiwania, zatajania lub wyłączania jakichkolwiek dowodów lub czynienia przeszkód w wykonywaniu wniosku o pomoc.

Artykuł 12

Obligatoryjne podstawy odmowy udzielenia pomocy

1. Pomocy odmawia się, jeżeli:
 - a) wykonanie wniosku naruszałoby suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny Strony wezwanej,
 - b) wniosek dotyczy przestępstwa o charakterze politycznym; w rozumieniu niniejszej Umowy następujące przestępstwa nie są uważane za przestępstwa o charakterze politycznym:
 - i. dla Zjednoczonych Emiratów Arabskich: przestępstwo z użyciem przemocy przeciwko Prezydentowi Państwa, jego Zastępcy, Przewodniczącemu Rady Najwyższej albo członkowi jego rodziny,
 - ii. dla Rzeczypospolitej Polskiej: przestępstwo przeciwko głowie państwa lub członkowi rodziny głowy państwa,
 - iii. przestępstwo, za którego popełnienie obie Strony mają na podstawie umowy międzynarodowej obowiązek wydania sprawcy albo przedstawienia sprawy swoim właściwym organom w celu podjęcia decyzji w sprawie wszczęcia postępowania karnego,
 - iv. przestępstwo terrorystyczne,
 - c) wniosek dotyczy przestępstwa wojskowego, które nie stanowi przestępstwa w świetle powszechnego prawa karnego,
 - d) istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że wniosek o pomoc został sporządzony w celu ścigania, osądzenia lub ukarania osoby z powodu jej rasy, płci, wieku, niepełnosprawności, wyznania, pochodzenia narodowego, etnicznego lub społecznego, majątku, urodzenia lub innego statusu lub z powodu jej poglądów politycznych i innych, albo jeżeli wykonanie wniosku o pomoc spowoduje pogorszenie sytuacji tej osoby z któregośkolwiek spośród tych powodów,
 - e) wniosek dotyczy postępowania karnego w sprawie czynu, za popełnienie którego sprawca został już prawomocnie skazany, niewinny, skorzystał z amnestii lub prawa łaski albo odbył już karę orzeczoną za jego popełnienie.
2. Przed odmową udzielenia pomocy zgodnie z niniejszym Artykułem, Strony porozumiewają się ze sobą w celu ustalenia, czy pomoc może zostać udzielona zgodnie z określonymi zasadami lub warunkami, jakie uzna za konieczne Strona wezwana. Jeśli Strona wzywająca zaakceptuje pomoc udzieloną zgodnie z takimi zasadami i warunkami, jest zobowiązana ich przestrzegać.
3. Jeżeli Strona wezwana odmawia udzielenia pomocy, o przyczynach tej odmowy niezwłocznie informuje Stronę wzywającą.

Artykuł 13

Fakultatywne podstawy odmowy udzielenia pomocy

1. Pomocy można odmówić, jeżeli:
 - a) działanie albo zaniechanie stanowiące przestępstwo, w odniesieniu do którego wnosi się o pomoc, nie stanowi przestępstwa według prawa Strony wezwanej albo nie stanowiłoby przestępstwa, gdyby zostało popełnione na jej terytorium,
 - b) działanie albo zaniechanie stanowiące przestępstwo, w odniesieniu do którego wnosi się o pomoc, zostało popełnione przez osobę, która zgodnie z prawem Strony wezwanej nie ponosi odpowiedzialności karnej ze względu swój wiek,
 - c) działanie albo zaniechanie stanowiące przestępstwo jest zagrożone przez prawo Strony wzywającej karą śmierci i Strona ta nie udzieliła wystarczających gwarancji,

że kara taka nie zostanie orzeczona albo, jeśli zostanie orzeczona, to nie zostanie wykonana.

2. Artykuł 12 ustępy 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 14 **Wnioski o pomoc**

1. Wnioski o pomoc prawną zawierają:
 - a) nazwę właściwego organu wymiaru sprawiedliwości prowadzącego postępowanie karne, którego wniosek dotyczy,
 - b) cel wniosku i charakter pomocy, o którą się wnosi,
 - c) opis charakteru sprawy karnej, jej obecnego etapu oraz streszczenie istotnych okoliczności faktycznych i prawnych, w tym informację o karze, którą jest zagrożone przestępstwo, którego dotyczy wniosek,
 - d) opis dowodów, informacji lub innego rodzaju pomocy, o którą się wnosi,
 - e) wskazanie terminu, w którym wniosek powinien zostać zrealizowany,
 - f) określenie jakichkolwiek szczególnych wymogów co do poufności i powodów takiej poufności zgodnie z Artykułem 9.
2. Wniosek zawiera również, jeżeli jest to niezbędne dla jego wykonania:
 - a) informację o tożsamości, obywatelstwie i miejscu przebywania osoby lub osób, których dotyczy postępowanie karne,
 - b) informację o tożsamości i miejscu przebywania osoby, od której oczekuje się przedstawienia dowodu,
 - c) informację o tożsamości i miejscu przebywania osoby, której należy dokonać doręczenia, o jej statusie w sprawie oraz o sposobie, w jaki doręczenie powinno zostać dokonane,
 - d) opis szczególnej procedury albo wymogów, o zastosowanie albo spełnienie których wnosi Strona wzywająca, a także powody wystąpienia o to,
 - e) opis formy, w jakiej wyjaśnienia, zeznania lub oświadczenia mają zostać odebrane i utrwalone, jak również informację na temat właściwych przepisów prawa krajowego Strony wzywającej dotyczących prawa osoby przesłuchiwanej do odmowy składania zeznań lub udzielenia odpowiedzi na pytanie,
 - f) wskazanie, czy oświadczenia lub inne dowody mają zostać uzyskane pod przysięgą albo wymagają potwierdzenia,
 - g) listę pytań, które mają zostać zadane danej osobie, lub okoliczności, odnośnie do których osoba ta ma być przesłuchana,
 - h) opis dokumentów, akt, rejestrów lub innych dowodów rzeczowych, które należy pozyskać, informacje o osobie, do której należy zwrócić się o ich wydanie, oraz, w zakresie, w jakim nie postanowiono inaczej, określenie sposobu, w jaki dokumenty te, akta, rejestry lub inne dowody rzeczowe należy uzyskać albo potwierdzić ich autentyczność,
 - i) opis mienia, majątku lub przedmiotów, których wniosek dotyczy, wraz ze wskazaniem miejsca, w którym się znajdują,
 - j) wszelkie decyzje odnoszące się do wnioskowanej pomocy wydane przez właściwy, zgodnie z prawem krajowym Strony wzywającej, organ wymiaru sprawiedliwości, jak również informację o prawomocności tych decyzji,
 - k) wykaz danych personalnych i funkcji pełnionych przez osoby uprawnione do udziału w czynnościach związanych z wykonaniem wniosku,
 - l) określenie miejsca znajdowania się oraz opis osoby lub miejsca, które mają zostać przeszukane, oraz rzeczy, które mają zostać odebrane albo zajęte,

- m) informacje dotyczące należności i zwrotu wydatków, do których ma prawo osoba wezwana do stawiennictwa na terytorium Strony wzywającej w celu przedstawienia dowodów,
 - n) wszelkie inne informacje, które mogą ułatwić właściwe wykonanie wniosku.
3. Jeżeli wniosek nie zawiera informacji wystarczających do jego wykonania, nie został sporządzony lub przekazany zgodnie z niniejszą Umową, Strona wezwana może wezwać Stronę wzywającą do uzupełnienia braków, sporządzenia lub przekazania wniosku zgodnie z niniejszą Umową, wyznaczając w tym celu termin nieprzekraczający 60 (sześćdziesięciu) dni. Nieusunięcie przez Stronę wzywającą braków wniosku uznaje się za jego wycofanie.

Artykuł 15 **Wykonanie wniosków**

1. Strona wezwana wykonuje wniosek niezwłocznie, zgodnie ze swoim prawem krajowym i, w zakresie, w jakim prawo na to zezwala, w sposób wnioskowany przez Stronę wzywającą.
2. Jeżeli wykonanie wniosku mogłoby przeszkodzić toczącemu się na terytorium Strony wezwanej postępowaniu cywilnemu lub karnemu, Strona ta może odroczyć jego wykonanie.
3. Przed odroczeniem wykonania wniosku, Strony mogą porozumieć się w celu ustalenia, czy pomoc może zostać udzielona zgodnie z określonymi zasadami lub warunkami, jakie Strona wezwana uzna za konieczne. Jeśli Strona wzywająca zaakceptuje pomoc udzieloną zgodnie z takimi zasadami i warunkami, jest zobowiązana ich przestrzegać.
4. Organ centralny Strony wezwanej powiadamia niezwłocznie organ centralny Strony wzywającej o wynikach wykonania wniosku. Jeżeli wykonanie wniosku zostało opóźnione lub odroczone, organ centralny Strony wezwanej niezwłocznie podaje do wiadomości organu centralnego Strony wzywającej powody tego opóźnienia lub odroczenia.
5. Organ centralny Strony wezwanej udziela odpowiedzi na zapytania organu centralnego Strony wzywającej w sprawie postępów w wykonywaniu wniosku.

Artykuł 16 **Pozyskiwanie dowodów**

1. Strona wezwana odbiera zeznania, wyjaśnienia lub oświadczenia od osób, w tym świadków, pokrzywdzonych, oskarżonych, podejrzanych lub biegłych, a także pozyskuje dokumenty, akta, rejestry i inne dowody wskazane we wniosku i przekazuje je Stronie wzywającej.
2. Na wniosek Strony wzywającej, Strona wezwana informuje z wyprzedzeniem o dacie i miejscu przeprowadzania dowodu zgodnie z niniejszym Artykułem.
3. Strona wezwana może zezwolić uprawnionym osobom wymienionym we wniosku na udział w czynności związanej z jego wykonywaniem. W zakresie, w jakim pozwala na to jej prawo, Strona wezwana zezwala takim osobom na przedstawianie pytań, które miałyby zostać zadane przez uprawniony organ wymiaru sprawiedliwości Strony wezwanej, oraz na sporządzenie ich dosłownej transkrypcji, która nie zastępuje jednak oficjalnego protokołu.

4. Osoba przesłuchiwana może odmówić składania wyjaśnień albo zeznań albo odmówić udzielenia odpowiedzi na pytanie, jeżeli uprawnienie takie przysługuje jej zgodnie z prawem którejkolwiek ze Stron. Na wniosek Strony wzywającej, Strona wezwana, zgodnie ze swoim prawem, informuje taką osobę o właściwych w tej kwestii przepisach prawa obu Stron. Jeżeli osoba przesłuchiwana podnosi, że takie uprawnienie przysługuje jej na mocy prawa Strony wezwanej, to Strona ta rozstrzyga o tym zgodnie ze swoim prawem. Jeżeli natomiast osoba przesłuchiwana podnosi, że takie uprawnienie przysługuje jej na mocy prawa Strony wzywającej, to Strona wezwana rozstrzyga o tym na podstawie pisemnych informacji uzyskanych od Strony wzywającej.

Artykuł 17 **Doręczanie dokumentów**

1. Strona wezwana dokonuje doręczenia dokumentów przekazanych jej w tym celu przez Stronę wzywającą.
2. Po doręczeniu dokumentu Strona wezwana przekazuje Stronie wzywającej potwierdzenie odbioru zawierające podpis lub pieczęć podmiotu, który dokonał doręczenia, wraz ze wskazaniem daty, godziny, miejsca, sposobu doręczenia oraz podpisem osoby, której dokument został doręczony.
3. Strona wezwana niezwłocznie informuje Stronę wzywającą o niedoręczeniu dokumentu oraz o przyczynach niedoręczenia.

Artykuł 18 **Stawiennictwo na terytorium Strony wzywającej**

1. Jeżeli Strona wzywająca żąda stawiennictwa na swoim terytorium osoby, która nie jest pozbawiona wolności, Strona wezwana przekazuje tej osobie wezwanie do stawiennictwa. Strona wzywająca określa zakres, w jakim zostaną pokryte wydatki wynikające ze stawiennictwa tej osoby.
2. Wniosek o doręczenie wezwania, o którym mowa w ustępie 1, Strona wzywająca przekazuje Stronie wezwanej w rozsądnym czasie, jednak nie później niż 60 (sześćdziesiąt) dni przed wyznaczonym terminem stawiennictwa.
3. Jeśli osoba wezwana wyraża zgodę na stawiennictwo na terytorium Strony wzywającej, Strona ta podejmuje środki niezbędne dla ułatwienia tej osobie stawiennictwa, i, o ile to konieczne, zapewnienia jej bezpieczeństwa.
4. Osoba, o której mowa w ustępie 1, która stawia się na terytorium Strony wzywającej nie podlega ściganiu, zatrzymaniu ani żadnemu ograniczeniu wolności osobistej na terytorium tej Strony z powodu czynów popełnionych przed opuszczeniem przez nią terytorium Strony wezwanej ani z powodu treści złożonych przez nią zeznań, wyjaśnień lub oświadczeń. Osoba ta nie jest zobowiązana do składania zeznań, wyjaśnień lub oświadczeń w innej sprawie niż ta, której wniosek dotyczy.
5. Postanowień ustępu 4 nie stosuje się, jeżeli osoba, która stawiała się na terytorium Strony wzywającej, nie opuściła go, mając taką możliwość, w ciągu 30 (trzydziestu) dni od dnia, w którym została oficjalnie poinformowana, że jej obecność nie jest już konieczna, albo jeżeli po opuszczeniu tego terytorium dobrowolnie tam powróciła.
6. Osoba wezwana do stawiennictwa na podstawie niniejszego Artykułu, która nie stawiała się na terytorium Strony wzywającej, nie może być poddana żadnym sankcjom lub środkom przymusu na terytorium Strony wezwanej.

Artykuł 19

Czasowe przekazywanie osób pozbawionych wolności w celu dostarczenia dowodów lub dokonania czynności z ich udziałem w postępowaniu karnym na terytorium Strony wzywającej

1. Jeśli obecność na terytorium Strony wzywającej osoby pozbawionej wolności na terytorium Strony wezwanej jest konieczna w celu dostarczenia dowodu lub dokonania czynności z ich udziałem w postępowaniu karnym, Strony mogą uzgodnić jej czasowe przekazanie.
2. Strona wezwana przekazuje Stronie wzywającej osobę pozbawioną wolności jedynie, jeśli:
 - a) osoba ta wyraziła przed właściwym organem wymiaru sprawiedliwości zgodę na przekazanie,
 - b) przekazanie nie doprowadzi do przedłużenia pozbawienia wolności,
 - c) Strona wzywająca wyraża zgodę na przestrzeganie określonych przez Stronę wezwaną warunków dotyczących pozbawienia wolności lub bezpieczeństwa osoby, która ma zostać przekazana,
 - d) nie zakłóci to postępowania karnego prowadzonego na terytorium Strony wezwanej, którego uczestnikiem jest wskazana wyżej osoba.
3. Gdy Strona wezwana poinformuje Stronę wzywającą, że pozbawienie wolności osoby przekazanej nie jest już konieczne, osoba ta zostaje zwolniona i będzie traktowana jak osoba wezwana do stawienia na terytorium Strony wzywającej.
4. Strona wzywająca przekazuje z powrotem Stronie wezwanej osobę przekazaną w ciągu 30 (trzydziestu) dni od daty przybycia tej osoby na terytorium Strony wezwanej albo w innym terminie uzgodnionym przez Strony.
5. Osoba przekazana pozostaje pozbawiona wolności na terytorium Strony wzywającej. Czas pozbawienia wolności tej osoby na terytorium Strony wezwanej odlicza się od okresu, w którym osoba ta jest albo ma być pozbawiona wolności na terytorium Strony wzywającej.
6. Osoba pozbawiona wolności, która nie wyraża zgody na dostarczenie dowodów lub dokonanie czynności z jej udziałem w postępowaniu karnym na terytorium Strony wzywającej nie może być z tego powodu poddana żadnym sankcjom lub środkom przymusu na podstawie prawa Strony wzywającej albo Strony wezwanej.

Artykuł 20

Ustalenie miejsca przebywania i tożsamości osób albo miejsca znajdowania się przedmiotów

Jeżeli Strona wzywająca wnosi o ustalenie miejsca przebywania lub tożsamości osób albo miejsca znajdowania się mienia, majątku lub przedmiotów na terytorium Strony wezwanej, Strona wezwana dokłada wszelkich starań, aby ustalić miejsce przebywania i tożsamość tych osób oraz miejsce znajdowania się tego mienia, majątku lub przedmiotów.

Artykuł 21

Przeszukanie i odebranie

1. Strona wezwana wykonuje wniosek o przeszukanie, odebranie i wydanie każdego przedmiotu Stronie wzywającej, jeżeli wniosek zawiera informacje uzasadniające przeprowadzenie takiej czynności na podstawie prawa Strony wezwanej.
2. Strona wezwana przekazuje Stronie wzywającej, na jej wniosek, wszystkie informacje dotyczące wyników przeszukania, w tym identyfikacji, sytuacji faktycznej i prawnej odebranego przedmiotu, okoliczności przeszukania i odebrania oraz dozoru nad tym przedmiotem.
3. Strona wzywająca stosuje się, w zakresie, w jakim jest to możliwe, do wymagań Strony wezwanej dotyczących postępowania z zajęтым przedmiotem, który ma być przekazany Stronie wzywającej.

Artykuł 22

Korzyści z przestępstwa i narzędzia służące do jego popełnienia

1. Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy w postępowaniu dotyczącym przypadku, zabezpieczenia lub konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa oraz narzędzi służących do jego popełnienia. Pomoc może obejmować działania mające na celu zabezpieczenie takich korzyści lub narzędzi do czasu dalszego postępowania.
2. Strona wezwana, na zasadach i warunkach określonych przez jej prawo krajowe, przekazuje Stronie wzywającej korzyści i narzędzia, o których mowa w niniejszym Artykule.

Artykuł 23

Zwrot przedmiotów

Na żądanie Strony wezwanej Strona wzywająca zwróci tak szybko, jak to możliwe, przedmioty przekazane jej w wykonaniu wniosku na podstawie niniejszej Umowy, chyba że ich posiadanie przez Stronę wzywającą jest niezbędne dla potrzeb postępowania, którego wniosek dotyczy.

Artykuł 24

Koszty wzajemnej pomocy prawnej

1. Strona wezwana ponosi wszelkie koszty związane z wykonaniem wniosku powstałe na jej terytorium, z wyjątkiem:
 - a) wynagrodzenia biegłych i tłumaczy,
 - b) należności i wydatków związanych z podróżami osób wezwanych,
 - c) kosztów powstałych podczas transportu osób czasowo przekazywanych.
2. Koszty określone w ustępie 1 litery a, b i c ponosi Strona wzywająca.
3. Jeżeli okaże się, że wykonanie wniosku wymaga poniesienia nadzwyczajnych wydatków, Strony przeprowadzają konsultacje w celu określenia zasad i warunków jego wykonania, w tym pokrycia wydatków z tym związanych.

CZĘŚĆ III

EKSTRADYCJA

Artykuł 25

Obowiązek wydania

Strony zobowiązują się do wydawania sobie wzajemnie, na wniosek, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy i z ich prawem krajowym, osób ściganych w celu przeprowadzenia przeciwko nim postępowania karnego albo wykonania orzeczonej wobec nich kary.

Artykuł 26

Przestępstwa stanowiące podstawę wydania

1. Wydanie następuje w związku z przestępstwem popełnionym na terytorium Strony wzywającej, które stanowi także przestępstwo zgodnie z prawem Strony wezwanej albo które stanowiłoby przestępstwo, gdyby zostało popełnione na jej terytorium, zagrożone według prawa każdej ze Stron karą pozbawienia wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej roku albo karą surowszą. Wydanie następuje także w związku z przestępstwem popełnionym poza terytorium Strony wzywającej, o ile prawo Strony wezwanej pozwala na ściganie takiego przestępstwa, gdyby zostało ono popełnione poza jej terytorium.
2. Jeżeli wnosi się o wydanie w celu wykonania kary okres kary pozbawienia wolności pozostałej do odbycia w momencie złożenia wniosku nie może być krótszy niż 6 (sześć) miesięcy.
3. Jeżeli wniosek o wydanie dotyczy dwóch albo więcej przestępstw, z których każde stanowi przestępstwo zgodnie z prawem każdej ze Stron, i jedno z nich spełnia warunki określone w ustępach 1 i 2, Strona wezwana może wyrazić zgodę na wydanie w odniesieniu do wszystkich tych przestępstw.
4. Wydanie następuje także niezależnie od tego, czy prawo obu Stron zalicza dane przestępstwo do przestępstw tego samego rodzaju lub określa je taką samą nazwą.

Artykuł 27

Przestępstwa o charakterze finansowym

1. Wydanie następuje również w związku z przestępstwem przeciwko przepisom prawnym dotyczącym podatków, cel, nadzoru nad obrotem dewizowym lub transferem kapitału albo innych spraw finansowych.
2. Ustęp 1 ma zastosowanie także, gdy prawo Strony wezwanej nie przewiduje takiego samego rodzaju podatku albo cła lub nie reguluje w ten sam sposób podatków, cel, obrotu dewizowego lub transferu kapitału albo gdy zgodnie z tym prawem czyn taki nie stanowi przestępstwa.

Artykuł 28

Obligatoryjne podstawy odmowy wydania

Strona wezwana odmawia wydania, jeżeli:

- a) wykonanie wniosku naruszałoby suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny tej Strony,
- b) wniosek dotyczy przestępstwa o charakterze politycznym; w rozumieniu niniejszej Umowy następujące przestępstwa nie są uważane za przestępstwa o charakterze politycznym:
 - i. dla Zjednoczonych Emiratów Arabskich: przestępstwo z użyciem przemocy przeciwko Prezydentowi Państwa, jego Zastępcy, Przewodniczącemu Rady Najwyższej albo członkowi jego rodziny,
 - ii. dla Rzeczypospolitej Polskiej: przestępstwo przeciwko głowie państwa lub członkowi rodziny głowy państwa,
 - iii. przestępstwo, za którego popełnienie obie Strony mają na podstawie umowy międzynarodowej obowiązek wydania sprawcy lub przedstawienia sprawy swoim właściwym organom w celu podjęcia decyzji w sprawie wszczęcia postępowania karnego,
 - iv. przestępstwo terrorystyczne,
- c) wniosek dotyczy osoby korzystającej na jej terytorium z prawa azylu,
- d) wniosek dotyczy przestępstwa wojskowego, które nie stanowi przestępstwa w świetle powszechnego prawa karnego,
- e) istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że wniosek o wydanie został sporządzony w celu ścigania, osądzenia lub ukarania osoby z powodu jej rasy, płci, wieku, niepełnosprawności, wyznania, pochodzenia narodowego, etnicznego lub społecznego, majątku, urodzenia lub innego statusu lub z powodu jej poglądów politycznych i innych, albo jeżeli wykonanie wniosku o pomoc spowodowałoby pogorszenie sytuacji tej osoby z któregokolwiek spośród tych powodów,
- f) w odniesieniu do przestępstwa stanowiącego podstawę wniosku o wydanie przeprowadzono wcześniej na terytorium Strony wezwanej postępowanie wobec tej samej osoby i osoba ta została prawomocnie skazana, uniewinniona lub skorzystała z amnestii lub prawa łaski,
- g) istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że osoba, której wniosek dotyczy, zostałaby albo mogłaby zostać poddana na terytorium Strony wzywającej torturom albo okrutnemu, niehumanicznemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu albo że nie zostałaby jej zagwarantowane prawo do obrony w prowadzonym przeciwko niej postępowaniu karnym,
- h) przestępstwo jest zagrożone przez prawo Strony wzywającej karą śmierci i Strona ta nie dostarczy wystarczających gwarancji, że kara taka nie zostanie orzeczona, albo, jeśli zostanie orzeczona, nie zostanie wykonana,
- i) prowadzenie postępowania karnego lub wykonanie kary za przestępstwo stanowiące podstawę wniosku o wydanie nie może nastąpić z powodu przedawnienia zgodnie z prawem Strony wzywającej lub wezwanej.

Artykuł 29

Wydanie własnych obywateli

1. Żadna ze Stron nie wydaje własnych obywateli.
2. W przypadku odmowy wydania swojego obywatela, Strona wezwana, na prośbę Strony wzywającej, przedstawi sprawę swoim właściwym organom wymiaru

sprawiedliwości w celu wszczęcia postępowania karnego zgodnie z prawem krajowym. W tym celu Strona wzywająca przekazuje Stronie wezwanej dokumenty i inne dowody dotyczące sprawy. Strona wzywająca zostanie, na swój wniosek, powiadomiona o wszelkich działaniach podjętych w tej sprawie.

Artykuł 30 **Fakultatywne powody odmowy wydania**

Wydania można odmówić, jeżeli:

- a) na terytorium Strony wezwanej toczy się postępowanie karne co do tego samego działania albo zaniechania tej samej osoby,
- b) przestępstwo, zgodnie z prawem Strony wezwanej, zostało popełnione w całości albo w części na terytorium tej Strony,
- c) przestępstwo zostało popełnione poza terytorium którejkolwiek ze Stron i prawo Strony wezwanej nie przewiduje możliwości ścigania za takie przestępstwo popełnione poza jej terytorium,
- d) wniosek dotyczy osoby, której przyznano status uchodźcy,
- e) wniosek dotyczy osoby skazanej zaocznie, chyba że Strona wzywająca zapewni, że sprawa osoby, o której wydanie się wnosi, będzie ponownie rozpoznana z zagwarantowaniem tej osobie prawa do obrony,
- f) Strona wezwana uzna, uwzględniając przy tym wagę przestępstwa oraz interesy Strony wzywającej, że ze względu na wiek osoby, której wniosek dotyczy, lub jej stan zdrowia wydanie nie może nastąpić.

Artykuł 31 **Wniosek o wydanie**

1. Wniosek o wydanie zawiera:

- a) nazwę organu, który wnosi o wydanie,
- b) imiona i nazwiska osoby, o której wydanie się wnosi, informacje dotyczące jej obywatelstwa i, jeśli to możliwe, miejsca pobytu, jak również rysopis tej osoby, datę i miejsce jej urodzenia, nazwiska jej rodziców, a także fotografie, odciski palców i inne informacje umożliwiające identyfikację tej osoby,
- c) opis stanu faktycznego sprawy, w związku z którą wnosi się wydanie,
- d) kwalifikację prawną czynu, którego wniosek dotyczy, w tym informację o karach, którą jest on zagrożony zgodnie z prawem Strony wzywającej,
- e) informację o dotychczasowym przebiegu postępowania,
- f) tekst właściwych przepisów prawa, w tym dotyczących przedawnienia ścigania lub wykonania kary w odniesieniu do przestępstwa, w związku z którym wnosi się o wydanie.

2. Do wniosku o wydanie osoby w celu przeprowadzenia przeciwko niej postępowania karnego dołącza się:

- a) odpis postanowienia o aresztowaniu wydanego przez właściwy organ wymiaru sprawiedliwości,
- b) odpis aktu oskarżenia, jeżeli został sporządzony, albo postanowienia o przedstawieniu zarzutów,
- c) informacje, które uzasadniałyby postawienie osoby w stan oskarżenia, gdyby przestępstwo zostało popełnione na terytorium Strony wezwanej.

3. Do wniosku o wydanie osoby, która została uznana winną popełnienia przestępstwa stanowiącego podstawę wydania, dołącza się:
 - a) odpis wyroku skazującego,
 - b) informację określającą okres kary, który został już odbyty oraz informację o okresie kary, który pozostaje do wykonania,
 - c) odpis postanowienia o aresztowaniu lub nakazu aresztowania wydanego przez właściwy organ wymiaru sprawiedliwości.
4. Jeżeli wniosek nie zawiera informacji wystarczających do jego wykonania, nie został sporządzony lub przekazany zgodnie z niniejszą Umową, Strona wezwana może wezwać Stronę wzywającą do usunięcia braków, sporządzenia lub przekazania wniosku zgodnie z niniejszą Umową, wyznaczając w tym celu termin nieprzekraczający 45 (czterdziestu pięciu) dni. Nieusunięcie przez Stronę wzywającą wskazanych braków uznaje się za wycofanie wniosku.

Artykuł 32

Decyzja w przedmiocie wydania

Strona wezwana niezwłocznie zawiadamia Stronę wzywającą, w trybie określonym w Artykule 7 ustęp 1, o swojej decyzji w przedmiocie wydania. Jeśli decyzja jest w części albo w całości negatywna, przekazuje się ją wraz z uzasadnieniem.

Artykuł 33

Przekazanie

1. Strony wspólnie ustalają datę i miejsce przekazania osoby podlegającej wydaniu. Strona wezwana informuje Stronę wzywającą o dacie, kiedy osoba wydana została pozbawiona wolności dla celów ekstradycji.
2. Przekazanie osoby podlegającej wydaniu następuje w ciągu 30 (trzydziestu) dni od powiadomienia Strony wzywającej o decyzji wydania.
3. Jeśli wydanie lub odebranie osoby podlegającej wydaniu okazało się niemożliwe w terminie, o którym mowa w ustępie 2, Strony uzgadniają nowy termin wydania przypadający w ciągu kolejnych 15 (piętnastu) dni.
4. Jeżeli wydanie nie nastąpiło w terminach określonych w ustępie 2 albo 3, osoba podlegająca wydaniu zostaje niezwłocznie zwolniona.

Artykuł 34

Odroczenie wydania i wydanie tymczasowe

1. Jeżeli wniosek o wydanie został uwzględniony w stosunku do osoby, wobec której toczy się na terytorium Strony wezwanej postępowanie karne za przestępstwo inne niż to, którego wniosek dotyczył, lub w odniesieniu do osoby, która odbywa na terytorium Strony wezwanej karę za przestępstwo inne niż to, którego wniosek dotyczył, Strona wezwana może odroczyć wydanie tej osoby; odroczenie to może trwać do czasu zakończenia wyżej wymienionego postępowania karnego albo do czasu odbycia przez tę osobę wyżej wymienionej kary. Strona wezwana powiadamia Stronę wzywającą o takim odroczeniu.
2. Strona wezwana może także, na wniosek Strony wzywającej, tymczasowo wydać osobę, o której mowa w ustępie 1, w celu przeprowadzenia postępowania karnego.

Osoba wydana tymczasowo będzie na terytorium Strony wzywającej pozbawiona wolności i zostanie przekazana Stronie wezwanej niezwłocznie i na warunkach uzgodnionych przez Strony. Okres takiego pozbawienia wolności zostanie zaliczony na poczet kary.

3. Bez uszczerbku dla ustępu 1 wydanie osoby może zostać odroczone także, jeżeli mogłoby ono zagrażać życiu tej osoby ze względu na stan jej zdrowia. W takim przypadku konieczne jest przekazanie przez Stronę wezwaną Stronie wzywającej opinii medycznej opracowanej przez biegłego albo właściwą instytucję służby zdrowia.

Artykuł 35 **Zasada specjalności**

1. Osoba wydana na mocy niniejszej Umowy nie może być pozbawiona wolności, ścigana, skazana lub poddana wykonaniu kary lub środka zabezpieczającego na terytorium Strony wzywającej za przestępstwo popełnione przez nią przed wydaniem inne niż to, które było podstawą wydania, z wyjątkiem następujących przypadków:
 - a) jeżeli Strona wezwana wyrazi na to zgodę. W tym celu Strona wzywająca sporządza wniosek, do którego dołącza dokumenty określone w Artykule 31,
 - b) osoba wydana nie opuściła, chociaż miała taką możliwość, terytorium Strony wzywającej w ciągu 45 (czterdziestu pięciu) dni licząc od dnia zakończenia postępowania karnego, od dnia odbycia kary lub od dnia zwolnienia w oparciu o jakąkolwiek podstawę prawną albo po opuszczeniu terytorium Strony wzywającej dobrowolnie tam powróciła.
2. Jeżeli w trakcie postępowania karnego, w związku z którym osoba została wydana, kwalifikacja prawna czynu stanowiącego podstawę wydania uległa zmianie, osoba wydana na mocy niniejszej Umowy może być ścigana i skazana za takie odmiennie określone przestępstwo, o ile oba przestępstwa opierają się na tych samych faktach, a odmiennie określone przestępstwo jest przestępstwem ekstradycyjnym lub łagodniejszą formą przestępstwa, w odniesieniu do którego nastąpiło wydanie.

Artykuł 36 **Wydanie państwu trzeciemu**

Osoba wydana na mocy niniejszej Umowy nie może być następnie przekazana państwu trzeciemu za przestępstwo popełnione przed wydaniem, chyba że Strona wezwana wyrazi na to zgodę. W tym celu Strona wzywająca występuje ze stosownym wnioskiem zgodnie z Artykułem 31.

Artykuł 37 **Tymczasowe aresztowanie**

1. W pilnych przypadkach przed złożeniem wniosku o wydanie osoby Strona wzywająca może zwrócić się z wnioskiem o jej tymczasowe aresztowanie. Wniosek taki może zostać przekazany bezpośrednio między organami centralnymi w sposób określony w Artykule 7 ustęp 3, za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (INTERPOL) albo w inny sposób uzgodniony przez Strony.

2. Wniosek o tymczasowe aresztowanie zawiera zapewnienie, że Strona wzywająca wystąpi następnie z wnioskiem o wydanie. Zawiera on także dane niezbędne do identyfikacji osoby, o której wydanie się wnosi, miejsce jej pobytu, jeśli jest znane, krótki opis stanu faktycznego sprawy, wskazanie właściwych przepisów prawa karnego, a także informację o wydaniu postanowienia o aresztowaniu lub wyroku skazującego.
3. Osoba aresztowana zgodnie z niniejszym Artykułem zostaje zwolniona w ciągu 45 (czterdziestu pięciu) dni od daty aresztowania, jeżeli wniosek o wydanie nie został złożony. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, Strona wzywająca może, przed upływem tego terminu, wystąpić o jego przedłużenie o 15 (piętnaście) dni.
4. Zwolnienie osoby aresztowanej zgodnie z ustępem 3 nie wyklucza ponownego wszczęcia postępowania o jej wydanie, jeżeli wniosek taki zostanie złożony w terminie późniejszym.

Artykuł 38

Przekazanie przedmiotów związanych z przestępstwem

1. Strona wezwana, na wniosek Strony wzywającej i zgodnie ze swoim prawem krajowym, odbiera przedmioty odnalezione na jej terytorium i będące w posiadaniu osoby, o której wydanie się wnosi, a – po wyrażeniu zgody na wydanie – przekazuje je Stronie wzywającej. Na potrzeby tego Artykułu następujące przedmioty podlegają odebraniu i następnie przekazaniu Stronie wzywającej:
 - a) przedmioty użyte do popełnienia przestępstwa i jakiegokolwiek inne przedmioty lub narzędzia, które mogą stanowić dowód,
 - b) przedmioty pochodzące z przestępstwa, które były w posiadaniu osoby, o której wydanie się wnosi, albo które zostały ujawnione później.
2. Przekazanie przedmiotów określonych w ustępie 1 następuje nawet wówczas, gdy po wyrażeniu zgody na wydanie osoby, wydanie takie nie może nastąpić z powodu jej śmierci, zniknięcia lub ucieczki.
3. Strona wezwana może, dla celów innego toczącego się postępowania karnego, odroczyć przekazanie wskazanych wyżej przedmiotów do czasu zakończenia takiego postępowania albo tymczasowo przekazać je pod warunkiem, że Strona wzywająca zobowiąże się je zwrócić.
4. Przekazanie przedmiotów, o których mowa w niniejszym Artykule, nie narusza prawnie uzasadnionych interesów i praw do tych przedmiotów przysługujących Stronie wezwanej lub osobie trzeciej. Jeśli takie interesy lub prawa istnieją, Strona wzywająca zwraca Stronie wezwanej lub osobie trzeciej przekazane przedmioty bezpłatnie i tak szybko, jak to możliwe po zakończeniu postępowania.

Artykuł 39

Zbieg wniosków

W razie otrzymania wniosków o wydanie tej samej osoby od dwóch albo więcej państw, Strona wezwana podejmuje decyzję do którego spośród tych państw osoba ma być wydana, biorąc przy tym pod uwagę wszelkie okoliczności, w tym wagę przestępstwa, miejsce i czas jego popełnienia, daty otrzymania poszczególnych wniosków, obywatelstwo oraz miejsce pobytu osoby, o której wydanie się wnosi, oraz możliwość późniejszego jej wydania innemu państwu. Strona wezwana zawiadomi Stronę wzywającą o swojej decyzji.

Artykuł 40
Koszty związane z wydaniem

1. Strona wezwana podejmuje wszelkie niezbędne kroki w celu wykonania wniosku o wydanie i pokrywa wynikiem z tego tytułu koszty.
2. Strona wezwana pokrywa koszty powstałe na jej terytorium związane z zatrzymaniem osoby wydanej i z jej pozbawieniem wolności do momentu przekazania jej Stronie wzywającej, jak również koszty związane z odebraniem i przechowywaniem przedmiotów, o których mowa w Artykule 38.
3. Jeżeli okaże się, że wykonanie wniosku wymaga poniesienia nadzwyczajnych wydatków, Strony przeprowadzają konsultacje w celu określenia zasad i warunków jego wykonania, w tym pokrycia wydatków z tym związanych.
4. Strona wzywająca ponosi koszty powstałe w związku z przewozem z terytorium Strony wezwanej do Strony wzywającej osoby wydanej lub odebranego przedmiotu, jak również koszty tranzytu, o którym mowa w Artykule 10.

CZĘŚĆ IV
PRZEKAZYWANIE OSÓB SKAZANYCH

Artykuł 41
Obowiązek przekazania osoby skazanej

1. Strony zobowiązują się wzajemnie do przekazywania sobie, na wniosek i zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy i ich prawa krajowego, osoby skazanej na terytorium jednej Strony w celu odbycia przez nią kary pozbawienia wolności na terytorium drugiej Strony.
2. Życzenie przekazania na podstawie niniejszej Umowy może zostać wyrażone przez osobę skazaną albo przez osobę uprawnioną do działania w jej imieniu. Życzenie takie może zostać wyrażone wobec państwa skazania lub wobec państwa wykonania.
3. O przekazanie osoby skazanej może wnosić zarówno państwo skazania, jak i państwo wykonania.

Artykuł 42
Obowiązek poinformowania drugiej Strony

1. Jeżeli osoba skazana wyraziła swoje życzenie przekazania na podstawie niniejszej Umowy wobec państwa skazania, państwo to powinno niezwłocznie poinformować o tym państwo wykonania.
2. Informacja ta powinna zawierać:
 - a) pełne imię i nazwisko osoby skazanej oraz datę i miejsce jej urodzenia,
 - b) miejsce zamieszkania osoby skazanej w państwie wykonania,
 - c) opis przestępstwa,
 - d) rodzaj i wymiar kary oraz datę rozpoczęcia jej wykonywania.
3. Jeżeli osoba skazana wyraziła życzenie przekazania w trybie niniejszej Umowy wobec państwa wykonania, państwo skazania przesyła temu państwu, na jego wniosek, informacje określone w ustępie 2.

4. Osobę skazaną informuje się na piśmie o wszelkich działaniach państwa skazania lub państwa wykonania podjętych na podstawie ustępów poprzedzających, jak również o wszelkich ich decyzjach dotyczących wniosku o przekazanie.

Artykuł 43 **Obowiązek poinformowania osób skazanych**

Państwo skazania informuje o treści niniejszej Umowy każdą osobę skazaną, do której może ona znaleźć zastosowanie. Informację taką udziela w języku zrozumiałym dla osoby skazanej. Powyższe nie wyłącza uprawnienia państwa wykonania do udzielenia osobie skazanej tych informacji.

Artykuł 44 **Warunki przekazania**

1. Przekazanie na podstawie niniejszej Umowy następuje jedynie wtedy, gdy są spełnione następujące warunki:
 - a) osoba skazana jest obywatelem państwa wykonania,
 - b) w chwili otrzymania wniosku o przekazanie okres kary jaki pozostał do odbycia wynosi co najmniej sześć miesięcy, chyba że uzgodniono inaczej,
 - c) orzeczenie o skazaniu jest prawomocne i wykonalne,
 - d) osoba skazana wyraża zgodę na przekazanie albo, gdy ze względu na jej wiek lub stan fizyczny lub psychiczny jedna ze Stron uzna to za konieczne, zgodę taką wyraża osoba uprawniona do działania w jej imieniu,
 - e) działanie albo zaniechanie będące podstawą skazania stanowi przestępstwo zgodnie z prawem państwa wykonania albo stanowiłoby przestępstwo, gdyby zostało popełnione na jego terytorium,
 - f) zgodę na przekazanie wyraża zarówno państwo skazania, jak i państwo wykonania.
2. Państwo skazania może odmówić przekazania osoby skazanej, jeżeli:
 - a) osoba ta nie uiszcza grzywien lub odszkodowań nałożonych na nią w związku ze skazaniem – do czasu ich uiszczenia,
 - b) przekazanie osoby naruszałoby suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny tego państwa.

Artykuł 45 **Zgoda osoby skazanej**

1. Państwo skazania zapewnia, aby osoba, której zgoda na przekazanie jest wymagana zgodnie z Artykułem 46 ustęp 1 litera d, wyraziła ją przed właściwym organem wymiaru sprawiedliwości dobrowolnie i ze świadomością jej skutków prawnych.
2. Osoba skazana nie może cofnąć zgody na przekazanie.

Artykuł 46 **Wniosek o przekazanie osoby skazanej**

1. Wniosek o przekazanie osoby skazanej zawiera:
 - a) informację o organie, który wydał orzeczenie o skazaniu,

- b) informację o tożsamości i miejscu zamieszkania osoby skazanej w państwie wykonania,
 - c) informację o orzeczonej karze,
 - d) informację o zgodzie na przekazanie wyrażonej przez osobę skazaną albo osobę uprawnioną do działania w jej imieniu.
2. Do wniosku załącza się dokumenty określone w Artykule 47.
 3. Do wniosku o przekazanie osoby skazanej Artykuł 7 stosuje się odpowiednio.
 4. Jeżeli wniosek nie zawiera informacji wystarczających do jego wykonania, nie został sporządzony lub przekazany zgodnie z niniejszą Umową, Strona wezwana może wezwać Stronę wzywającą do niezwłocznego dostarczenia wymaganych informacji.

Artykuł 47 **Dokumenty podlegające załączeniu**

1. Przed wystąpieniem z wnioskiem o przekazanie lub przed podjęciem decyzji w przedmiocie przekazania, zarówno państwo skazania, jak i państwo wykonania może żądać nadesłania dokumentów określonych w ustępach 2 i 3.
2. Państwo wykonania przesyła państwu skazania na jego wniosek:
 - a) dokument potwierdzający, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonania,
 - b) tekst przepisów prawnych, z których wynika, że działanie albo zaniechanie stanowiące podstawę skazania jest przestępstwem według prawa państwa wykonania albo stanowiłby przestępstwo, gdyby zostało popełnione na jego terytorium.
3. Występując z wnioskiem o przekazanie, państwo skazania przekazuje państwu wykonania:
 - a) odpis orzeczenia o skazaniu ze stwierdzeniem jego prawomocności i wykonalności,
 - b) tekst przepisów prawnych stanowiących podstawę skazania,
 - c) informację o dacie zakończenia wykonywania kary, o odbytej już części kary, w tym informację o tymczasowym aresztowaniu i o innych faktach istotnych dla wykonania kary,
 - d) informacja o zgodzie osoby skazanej na przekazanie,
 - e) gdy jest to zasadne, wszelkie opinie o stanie zdrowia lub sytuacji społecznej osoby skazanej, informacje o postępowaniu z nią w państwie skazania oraz wszelkie zalecenia co do dalszego postępowania z nią w państwie wykonania.

Artykuł 48 **Decyzja w przedmiocie przekazania**

Strony niezwłocznie informują się wzajemnie, zgodnie z Artykułem 7 ustęp 1, o swoich decyzjach w przedmiocie przekazania. Jeśli decyzja jest negatywna, przekazuje się ją wraz z uzasadnieniem.

Artykuł 49 **Przekazanie**

Przekazanie osoby skazanej następuje w czasie i miejscu uzgodnionym przez obie Strony. Konwój osoby skazanej zapewnia państwo wykonania.

Artykuł 50

Wykonywanie kary

1. Państwo wykonania związane jest rodzajem i wymiarem kary określonymi w orzeczeniu o skazaniu wydanym w państwie skazania i wykonuje karę zgodnie ze swoim prawem krajowym. Kara podlegająca wykonaniu odpowiada, w zakresie, w jakim to możliwe, karze nałożonej w państwie skazania. Państwo wykonania nie może wykonywać kary w sposób powodujący jej przedłużenie poza okres wskazany w orzeczeniu o skazaniu.
2. Wyłącznie państwo skazania jest właściwe do przeprowadzenia postępowania w przedmiocie zmiany orzeczenia.
3. Wykonywanie kary po przekazaniu podlega prawu państwa wykonania.
4. Karę odbytą w państwie skazania zalicza się na poczet kary odbywanej w państwie wykonania.

Artykuł 51

Amnestia i ułaskawienie

1. Osoba skazana może zostać objęta amnestią ogłoszoną przez państwo skazania albo państwo wykonania.
2. Osoba skazana może zostać ułaskawiona przez państwo skazania. Jeśli wniosek o ułaskawienie został złożony w państwie wykonania, ułaskawienie może nastąpić jedynie po uzyskaniu stanowiska państwa skazania w tej kwestii zgodnie z jego prawem krajowym.

Artykuł 52

Zakończenie wykonywania kary

Państwo wykonania zaprzestaje wykonywania kary niezwłocznie po zawiadomieniu go przez państwo skazania o wydaniu orzeczenia skutującego brakiem możliwości dalszego wykonywania kary.

Artykuł 53

Informacje o wykonywaniu kary

1. Strony zawiadamiają się wzajemnie o okolicznościach istotnych dla wykonywania kary.
2. Państwo wykonania przekazuje państwu skazania informacje o wykonywaniu kary:
 - a) gdy wnosi o to państwo skazania,
 - b) gdy kara została wykonana lub uznana za odbytą,
 - c) gdy osoba skazana zbiegła przed wykonaniem kary.
3. Państwo skazania informuje państwo wykonania o:
 - a) amnestii lub ułaskawieniu osoby skazanej,
 - b) uchyleniu lub zmianie kary orzeczonej wobec osoby przekazanej,
 - c) wydaniu orzeczenia skutującego brakiem możliwości dalszego wykonywania kary.

Artykuł 54
Koszty związane z przekazaniem

1. Koszty przekazania, w tym konwoju, ponosi państwo wykonania, chyba że Strony uzgodnią inaczej.
2. Koszty powstałe wyłącznie na terytorium państwa skazania ponosi to państwo.
3. Jeżeli okaże się, że wykonanie wniosku wymaga poniesienia nadzwyczajnych wydatków, Strony przeprowadzają konsultacje w celu określenia zasad i warunków wykonania takiego wniosku, w tym pokrycia wydatków związanych z jego wykonaniem.

CZĘŚĆ V
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 55
Konsultacje

1. Organy centralne Stron będą w razie potrzeby przeprowadzać konsultacje w celu najskuteczniejszego wykonywania niniejszej Umowy. Organy centralne mogą również uzgodnić takie środki praktyczne, jakie mogą okazać się istotne dla ułatwienia stosowania niniejszej Umowy.
2. Wszelkie rozbieżności dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy będą rozstrzygane w drodze dyplomatycznej, jeżeli Strony nie będą w stanie osiągnąć porozumienia.

Artykuł 56
Wejście w życie, zmiana, zakres zastosowania i wypowiedzenie Umowy

1. Strony poinformują się wzajemnie w drodze notyfikacji o swoich wewnętrznych procedurach wymaganych dla wejścia w życie niniejszej Umowy. Umowa wejdzie w życie po 30 (trzydziestu) dniach od daty otrzymania późniejszej z tych notyfikacji.
2. Niniejsza Umowa jest zawarta na czas nieokreślony.
3. Niniejsza Umowa może zostać zmieniona za zgodą obydwu Stron. Zmiany wejdą w życie zgodnie z procedurą określoną w ustępie 1.
4. Niniejsza Umowa ma zastosowanie do wniosków wniesionych po dacie jej wejścia w życie, nawet wówczas, gdy wniosek dotyczy przestępstwa popełnionego albo orzeczenia wydanego przed wejściem w życie Umowy.
5. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę w każdym czasie w drodze notyfikacji. Wypowiedzenie staje się skuteczne po upływie 6 (sześciu) miesięcy od dnia otrzymania takiej notyfikacji przez drugą Stronę. Wypowiedzenie niniejszej Umowy nie wywołuje skutków wobec postępowań będących w toku oraz kar wykonywanych wobec osób przekazanych zgodnie z tą Umową.

Na dowód czego Pełnomocnicy Stron należycie do tego upoważnieni podpisali niniejszą Umowę.

Sporządzono w... Abu Dhabi.....dnia... 22 września 2022r.....
w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, arabskim i angielskim, przy czym wszystkie trzy teksty mają jednakową moc. W przypadku rozbieżności interpretacyjnych, tekst angielski jest rozstrzygający.

**W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej**

**W imieniu
Zjednoczonych Emiratów Arabskich**

Świerżam zgodność
fotokopii z oryginałem/~~edycją~~

Warszawa, dnia ..7/10/2022

Konrad Marciniak
Dyrektor
DEPARTAMENT PRAWNO-TRAKTATOWY